

Ústavní soud České republiky

Joštova 625

660 83 Brno-střed

Sp. zn. nepředchází

Stěžovatelka: **XXXXXXXXXX**, zastoupena zákonnou zástupkyní Mgr. Vendulou Zahumenskou, Ph.D., trvale bytem Lidická 19, 602 00 Brno

Zastoupena: Mgr. David Zahumenský, advokát advokátní kanceláře se sídlem tř. Kpt. Jaroše 1922/3, Brno 602 00

Ústavní stížnost proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, ze strany:

- **Vlády**, Úřad vlády České republiky, nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1 - Malá Strana, PSČ 118 01 a **všech ministerstev, zejména pak Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy**,

1

Spojená s návrhem na zrušení § 184a zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon

Elektronicky

Přílohy: - plná moc

- *Usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu*
- *Krizové opatření o omezení školní docházky*
- *Mimořádné opatření ministerstva zdravotnictví ze dne 25. března 2020*
- *ETICKÁ A PRÁVNÍ VÝCHODISKA pro tvorbu doporučení k rozhodování o alokaci vzácných zdrojů při poskytování zdravotních služeb v rámci pandemie COVID-19*
- *Stanovisko Etické komise Ministerstva zdravotnictví České republiky k situaci pandemie koronaviru*
- *prezentace Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR - prof. MUDr. Vladimír Černý, Ph.D., FCCM*

Nezletilá stěžovatelka žádá o důslednou anonymizaci všech údajů při veškerém postupu a rozhodování Ústavního soudu.

I. ÚVOD

[1] Na jaře 2020 jsem vás, ústavní soudci, žádala spolu s dalšími dětmi a občany České republiky, abyste poskytli ochranu našim lidským a dětským právům a svobodám. Upozorňovali jsme, že stát přestal plnit svoje pozitivní závazky, které vůči nám má. Měli jsme obavy, že došlo a znovu dojde k zásadnímu ohrožení demokracie a právního státu. Ukázalo se, že jsme se nepletli.

[2] Nebudu teď řešit práva dospělých. Jsem dítě. Nemám dost let na to, abych mohla jít k soudu sama, musí to za mě a za všechny ostatní děti udělat moji rodiče. Moje máma se mi věnovala od mého narození víc než 11 let. Pečovala o mě v noci, když jsem se budila, měla o mě starost, když jsem byla nemocná. S obrovskou láskou mi vařila, vodila mě do kroužků a starala se o mé kamarádky, dávala mi to nejlepší, co si mohla dovolit, abych byla zdravá a silná. Můj táta mě nosil, když jsme neuměla chodit, četl mi, dokud jsem si neuměla číst sama, pracoval, abych měla kde bydlet a spát.

[3] Tak jako moji rodiče se starali o mě, jsou u nás tisíce jiných skvělých lidí, kteří omezili sami sebe a rozhodli se, že dají život novým lidem. Věřili, že pro své děti budou moci zajistit dobrý svět a dobré podmínky a dělali pro to první poslední.

[4] Stát jim teď tu možnost vzal. Rozhodl, že životy dětí nemají žádnou hodnotu. Nemají právo na vzdělání, nemají právo na trávení volného času, nemají zajištěnu dostatečně kvalitní zdravotní péči,

[5] Neříkejte mi, že stát nezasáhl do mých práv. Je mi jen 11 let, ale nestojím o to, abyste mi lhali. Udělejte místo toho raději vše, co můžete, abych mohla chodit do školy, abych mohla být šťastná a rozvíjet se ve svém volném čase, abych nemusela zažít jak zotročené zvíře v kleci.

[6] Nemůžu za to, že lidé umírají. Nechápu, proč se má zbortit vše, co jsme vybudovali jen kvůli tomu, že jsme najednou zjistili, že jsme my lidé smrtelní. Smrt je naprosto normální součástí našeho života a i kdyby zemřelo třeba 50 000 lidí v ČR, pořád zbude ještě 99,5% těch, kteří přežijí. Těch, kteří potřebují práci, vzdělání, zdravotní péči, lidé, kteří jsou odkázána na pomoc druhých. Netvrďte mi, že to všechno jsou občané druhé kategorie, kteří nemají právo na život.

[7] Podle všech stávajících informací zemře na covid nebo s covidem ten, kdo má vážné nemoci, ale opravdu vážné jako je cukrovka, nebo ten, kdo je velmi starý. Ta nemoc má smrtnost jen 0, 2- 0,6%. To je směšné číslo na to, aby odůvodnilo zničení společnosti.

[8] Mnozí velmi vzdělaní odborníci upozorňují na fakt, že jde o běžný infek. Poukazují na skutečnost, že test jsou více než neprůkazné. Vláda navíc započítává do oněch tragických čísel i tzv. retesty. Jak poznám, kolika lidem jde skutečně o život, kolik z nich by zemřelo na své vážné nemoci i bez covidu? Proč mám platit nelidskou daň? Proč mám nést tu obrovskou zodpovědnost, splácet dluhy, které jsem neudělala a které nesloužily pro moji záchranu?

[9] Jsem skautka. Pět let. Nyní nesmím chodit za svou družinou, nesmím potkávat kamarády a nesmím chodit do lesa na výpravy. Víím, co je odpovědnost za druhé a jak se pomáhá. Nechápu ale, jak teď pomáháme tím, že chceme zničit vše a ublížit milionům lidí. Jste chytřejší než já, jste zkušenější. Doufám, že mi vysvětlíte, proč dovolíte, aby se to dětem dělo.

[10] **Vzkaz od samotné stěžovatelky pro soudkyně a soudce Ústavního soudu:**

Mrzí mě, že nevím, jak to bude. Jeden den mám chodit do školy, druhý den mi říkají, že nemám chodit. Nerozumím tomu. Nechci, abych místo chození do školy byla znovu zavřená doma. Nevím, jestli se budu moct vidět s kamarády. Nemůžu už chodit ani do kroužků. Kamarádky mám ráda, chtěla bych je dále vídat ve škole a vzájemně se navštěvovat.

II. ZÁSAH DO PRÁV

[11] Stěžovatelka je nezletilé dítě. Jako dítě je speciálně chráněným subjektem a stát má vůči ní řadu povinností, ke kterým se zavázal zejména v Úmluvě o právech dítěte. Konkrétně se stěžovatelka domnívá, že jsou porušována tato její práva:

- a. Čl. 3: Zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.**

Odůvodnění:

Stěžovatelka nevidí ze strany státu absolutně žádnou snahu řešit situaci tak, aby byl upřednostněn zájem dítěte. Naopak – od jara, kdy došlo k vyhlášení prvního nouzového stavu a omezení svobody pohybu a zásahu do práva vzdělávání, ohrožení zdravotní péče, zadlužení, ohrožení životní úrovně stěžovatelky a dalších dětí a jejich rodiny, stát neučinil ani jeden jediný krok, který by skutečně vedl k přiměřené ochraně ohrožených skupin. To se prokázalo i nyní, kdy jediným nástrojem má být plošné potrestání všech lidí. Přitom se jasně ukázalo, že nouzový stav a plošné omezení svobody nepřineslo řešení, jen byl problém odsunut a další plošná opatření napáchají na ekonomice neodstranitelné škody.

Je přitom více než zřejmé, že jsme nuceni na naší planetě žít s mnoha viry. Pro ochranu potenciálně ohrožených mohla být přijata opatření, která by nezničila ekonomiku a neohrozila dostupnost zdravotní péče nebo vzdělání. Stěžovatelka nepovažuje za pádný argument ani opakované hrozby zahlcením zdravotního systému. Ministerstvo zdravotnictví uložilo hned v březnu 2020 zpracovat metodiky pro tzv. triáž, třídění pacientů, a postupy pro další péči o ně. Jednou z těchto péčí je zcela přirozeně „jen“ paliativní péče. Je normální a běžné, že lidé v určitém stadiu života se již nezachraňují, není možné, aby společnost něco podobného dělala, ačkoli

by jistě bylo teoreticky představitelné, že se každý umírající umístí na ECMO nebo jiné zdravotnické přístroje a bude se udržovat při životě do nejdelšího možného okamžiku.

Náklady na takový postup jsou enormní a není to možné. To ostatně dokazuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, která se týká úhrad péče z veřejného zdravotního pojištění.

Z nedávného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá následující: *„Lze k tomu podotknout, že obecně si lze **představit odepření úhrady zdravotní služby požadované dle § 16 odst. 1 zákona o VZP ve výjimečných případech, kdy by cena za požadovanou zdravotní službu mohla reálně narušit stabilitu hrazení zdravotních služeb z veřejného zdravotního pojištění. V takových případech by bylo nezbytné, aby zdravotní pojišťovna poměřila konkrétní náklady na požadovanou léčbu s náklady na léčbu standardně hrazenou z veřejného zdravotního pojištění a vzala v úvahu reálně očekávatelný benefit požadované léčby pro pojištěnce.** Tyto okolnosti by bylo možno zohlednit v rámci výkladu a aplikace neurčitého právního pojmu „jediná možnost z hlediska zdravotního stavu“, popř. „výjimečný případ“. Je totiž třeba mít na paměti, že se „jedná o poslední pojistku pro výjimečné případy, která ovšem nesmí sloužit k prolomení principů veřejného zdravotního pojištění vyplývajících z části páté zákona o veřejném zdravotním pojištění“ (srov. cit. rozsudek NSS č. j. 9 Ads 2014/2018 - 63, bod 45).“ (Rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2019, č. j. 4 Ads 394/2019 - 105).*

Společnost nemůže přestat fungovat v zájmu záchrany, byť by to bylo i několik tisíc lidí. Společnost je složena z milionů těch, kdo přežijí a musí pokračovat. Stát nesmí vzít lidem víru v budoucnost a v to, že se jejich děti mohou mít lépe než oni sami. Stěžovatelka nedokáže pochopit, jak je možné, že život její a životy jejích blízkých a mnoha milionů ostatních ztratily hodnotu. Mají snad onu nekonečnou hodnotu, kterou se nyní zaklínáme a kvůli které ničíme vše, jen velmi křehké životy těch, kdo jsou v těžkém stavu v nemocnici s pozitivním testem (dle mnoha odborníků neprůkazným) na koronavirus?

Stát ostatně podobně přistupuje např. k léčbě onkologických pacientů, kterým v mnoha a mnoha případech není poskytována nejlepší možná péče, ale tak, kterou prostě a jednoduše hradí pojišťovny. Je to kruté, ale z hlediska veřejných rozpočtů a udržitelného fungování společnosti jediné možné.

Stěžovatelka upozorňuje, že Etická komise Ministerstva zdravotnictví již na jaře zpracovala stanovisko k triáži, kde se zcela jasně uvádí, že při řešení alokace tzv. vzácných zdrojů se skutečně pacientům, kteří nejsou perspektivní poskytuje jen paliativní péče.

Stěžovatelka si je vědoma toho, že má rodiče. Ví, že mohou zemřít na nedidiagnostikovaný melanom, který se v její rodině vyskytuje. Ví, že sama může mít

melanom a zemřít. Ví, že, i děti umírají. Ví, že umírají mladí lidé, neboť jejím rodičům zemřel kamarád na rakovinu.

Jen neví o tom, že by kdy kvůli těmto zemřelým společnost propadala hysterické panice a vzdávala se toho, že bude kdy ještě fungovat.

Podle názoru stěžovatelky stát porušil toto její právo na zohlednění zájmu dítěte tím, že nepřijal žádná opatření, která by vedla k řešení situace bez toho, aby byl ničen její život.

- b. **Čl. 4: Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, učiní všechna potřebná zákonodárná, správní a jiná opatření k provádění práv uznaných touto úmluvou. Pokud jde o hospodářská, sociální a kulturní práva, státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uskutečňují taková opatření v maximálním rozsahu svých prostředků a v případě potřeby i v rámci mezinárodní spolupráce.**

Odůvodnění:

Stěžovatelka si je jistá, že mnohá práva zahrnutá v Úmluvě patří mezi tzv. pozitivní závazky státu vůči dětem. Znamená to, že stát nemá povinnost se jen nějakého jednání zdržet, ale má povinnost i konat, učinit opatření nezbytná k tomu, aby ona mohla svoje práva realizovat.

Stěžovatelka se domnívá, že stát od března 2020 nenaplnuje tyto pozitivní závazky vůči všem dětem, včetně ní samé. Proto žádá Ústavní sodu, aby přehodnotil svoje stanovisko a potvrdil, že jako nezletilé dítě má právo na zvláštní ochranu a má právo po státu požadovat, aby své pozitivní závazky vůči ní řádně plnil.

- c. **Čl. 24: Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte na dosažení nejvýše dosažitelné úrovně zdravotního stavu a na využívání léčebných a rehabilitačních zařízení. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, usilují o zabezpečení toho, aby žádné dítě nebylo zbaveno svého práva na přístup k takovým zdravotnickým službám.**

Odůvodnění: Stěžovatelka je přesvědčena, že v důsledku mnohých chaotických opatření vlády a ministerstev je jí upírán (dokonce!) nárok na zdravotní péči. Sama potřebuje důsledné sledování na dětské dermatologii, neboť trpí výskytem mnohočetných névů, u kterých je riziko jejich přeměny ve zhoubný melanom. Na jaře jí kvůli vyhlášení nouzového stavu byla dokonce odmítnuta operace v Dětské fakultní nemocnici a jen díky aktivnímu zásahu rodičů (kteří jsou našťastí právníci a vědí, jak se bránit) nakonec operaci podstoupila. Stěžovatelka má vážné obavy, že v důsledku obrovského zadlužení společnosti a zničení mnoha podnikatelských subjektů, kteří hradí státu podstatnou část daní, dojde v budoucnu k podstatnému omezení zdravotní péče.

Stěžovatelka má tedy za to, že ČR dostatečně neusiluje o to, aby nebyla zbavena přístupu ke zdravotní péči, naopak se domnívá, že ČR aktivními kroky toto právo likviduje.

- d. Čl. 27: Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo každého dítěte na životní úroveň nezbytnou pro jeho tělesný, duševní duchovní, mravní a sociální rozvoj.**

Odůvodnění:

Stejně jako u předchozího bodu se stěžovatelka domnívá, že opomenutím přijetí kroků, které by vedly k zajištění péče ohrožené skupině se stát dopustil porušení jejího práva na tělesný, duševní, mravní, sociální a duchovní rozvoj. Stěžovatelka je neustále omezována a v kontaktu s vrstevníky, nesmí navštěvovat kroužky, nesmí ve škole cvičit, je nucena používat ochranu úst a nosu, která má jednak velmi negativní zdravotní dopady (což se prokázalo i kultivací stěrů z roušek).

Současně stěžovatelka díky výchově a svým znalostem ví, že k zahalování obličejů jsou nuceny dívky v muslimských společnostech. Stěžovatelka je přesvědčena, že vyžadovat zahalování obličejů je v rozporu s jejím právem na svědomí na vlastní názor. Stěžovatelka upozorňuje, že už dívky jejího věku jsou v mnoha muslimských společnostech nuceny k zahalování a dokonce již k dětským sňatkům. Stěžovatelka si z tohoto důvodu nechce zahalovat obličej, neboť jí podobné zvyky upřímně děsí.

- e. Čl. 28: Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznají právo dítěte na vzdělání a s cílem postupného uskutečňování tohoto práva a na základě rovných možností zejména:**

- **zavádějí pro všechny děti bezplatné a povinné základní vzdělání;**
- **podněcují rozvoj různých forem středního vzdělání zahrnujícího všeobecné a odborné vzdělání, činí je přijatelné a dostupné pro každé dítě a přijímají jiná odpovídající opatření, jako je zavádění bezplatného vzdělání a, v případě potřeby, poskytování finanční podpory;**
- **zpřístupňují všem dětem informace a poradenskou službu v oblasti vzdělání a odborné přípravy k povolání;**
- **přijímají opatření k podpoře pravidelné školní docházky a ke snížení počtu těch, kteří školu nedokončí.**

Odůvodnění:

Právo na vzdělání je snad tím nejvýznamnějším zásahem, kterého se stát vůči stěžovateli dopouští. Od března 2020 je jí soustavně upíráno právo na vzdělání, právo na pravidelnou školní docházku a právo na kontakt s učiteli a spolužáky ve vzdělávacím procesu.

Základní vzdělávání je přitom elementární součástí vzdělávacího procesu. Stěžovatelka má důvodné obavy, že kvůli extrémnímu výpadku ve školní docházce bude omezena v možnostech dalšího vzdělávání a následně v pracovním uplatnění.

Má také vážné obavy z dopadů omezení vzdělávání na spolužáky ze sociálně slabých rodin. Protože se tito sami nemohou bránit a jejich rodiče mnohdy ani nevědí, že se bránit mohou, uplatňuje stěžovatelka za tyto děti skrze dotčení svých práv požadavek na pomoc od Ústavního soudu. Stěžovatelka se domnívá, že spolužáci ze sociálně slabých rodin se nemohou doma připravovat ani v onom omezeném rozsahu. Proto lze jedinečně předpokládat, že po návratu do školních lavic, bude-li vůbec kdy nějaký návrat, bude třeba se přizpůsobit těmto dětem a to pro stěžovatelku znamená extrémní pokles v kvalitě poskytovaného vzdělávání. Stěžovatelka upozorňuje, že to nijak nepovažuje za chybu dětí nebo jejich rodičů, ale jen státu, který nezajistil dětem právo na přístup ke vzdělání.

Stěžovatelka se také domnívá, že v rozporu s jejím právem na kvalitní vzdělávání je nově přijaté znění § 184a odst. 2 zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon: *Vzdělávání distančním způsobem škola uskutečňuje podle příslušného rámcového vzdělávacího programu a školního vzdělávacího programu v míře odpovídající okolnostem* (přijaté na základě **zákona č. 284/2020 Sb., který zavedl do právního řádu tzv. distanční vzdělávání**).

Stěžovatelka zásadně nesouhlasí s tím, že jen obyčejným rozhodnutím exekutivy smí být extrémně snížena kvalita školního vzdělávání na jakousi míru odpovídající okolnostem.

S tímto stížnostním bodem stěžovatelka proto uplatňuje požadavek na zrušení části zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, konkrétně ustanovení 184a - Zvláštní pravidla při omezení osobní přítomnosti dětí, žáků a studentů ve školách).

- f. **Čl. 31: Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte na odpočinek a volný čas, na účast ve hře a oddechové činnosti odpovídající jeho věku, jakož i na svobodnou účast v kulturním životě a umělecké činnosti.**

Odůvodnění:

Stěžovatelka je stejně jako většina dětí vystavena neúměrnému stresu, a to jednak ze ztráty sociálního kontaktu, z celkové nervozity, která se ve společnosti objevuje, z neustále opakovaných dramatických informací v médiích, z neustále se měnících podmínek vzdělávání a možnosti účastnit se života školního kolektivu. Stěžovatelka také trpí velkým stresem kvůli tomu, že není vůbec jasné, kdy tato opatření skončí a kdy opět povede normální život, aniž by jí a její rodině bylo vyhrožováno dalšími a dalšími „tresty“ a omezeními.

V důsledku opatření exekutivy nemá stěžovatelka zajištěnu realizaci práva na volnočasové rozvíjející aktivity. Samozřejmě v důsledku všech omezení je jí upřeno i právo na účast v kulturním životě. Stěžovatelka se nedomnívá, že jí k rozvoji, díky kterému se z ní může stát kvalitní člen lidské společnosti prospěšný ostatním, postačí televizní projevy plukovníka Prymuly a premiéra Babiše kombinované s hloupým programem veřejnoprávní televize pojmenovaným příhodně UčíTelka. Od televize se stěžovatelka nemá co naučit.

Proto se stěžovatelka domnívá, že bylo hrubým způsobem zasaženo do jejího práva zaručeného v čl. 31 Úmluvy.

[12] Jak stěžovatelka píše v úvodu ústavní stížnosti, není možné, aby se kvůli nemoci, která má minimální smrtnost (a podle údajů zveřejňovaných Ministerstvem zdravotnictví, které jsou jistě Ústavnímu soudu dobře známy) jsou mrtví v průměrném věku, který odpovídá tzv. naději dožití, omezovala práva dětí zaručená Úmluvou. Je přece všeobecně známo, že lidský rod doprovází od jeho počátku nemoci, ať již virové, či bakteriální, nebo takové, které mají jiný původ jako je třeba rakovina.

[13] Podle vyjádření předních českých odborníků, a to jak virologů, tak klinických lékařů, kteří se pohybují v nemocnicích na JIP, jde o nemoc jako je každá jiná. Stěžovatelka soudu předkládá (přes svoje přesvědčení, že je to soudu známo) alespoň jeden důkaz – oficiální prezentaci staženou z webových stránek Ministerstva zdravotnictví ČR. Tato byla prezentována dne 3. 8. 2020 na oficiální tiskové konferenci ministerstva v souvislosti se zveřejněním mapy stupňů pohotovosti. Z prezentace *Nákaza COVID-19 a systém lůžkové péče ČR - prof. MUDr. Vladimír Černý, Ph.D.¹, FCCM* stěžovatelka vyzdvihuje tyto závěry:

„Počty a průběh COVID-19 u pacientů v ČR nejsou důvodem považovat onemocnění za více „závažné“ než jiná infekční onemocnění, která mohou mít těžký nebo smrtelný průběh ...“

„Mějme stále na paměti, že na některé nemoci se umírá a nadále i bude a že úmrtí na COVID-19 není známkou selhání péče nebo někoho jiného ...“

„COVID-19 je nutno vnímat jako další infekční onemocnění, na jehož přítomnost si musíme v našich životech zvyknout a adaptovat ...“

[14] Stěžovatelka se proto nedomnívá, že by v současné situaci existoval jeden jediný důvod, a vláda nic podobného nikdy neprokázala, aby byla její práva a práva všech dětí takto násilně omezována a spíše redukována.

[15] Stěžovatelka předpokládá, že soudci Ústavního soudu bedlivě sledují stav lidských a zejména pak dětských práv v této zemi. Proto očekává, že se jí dostane odpovědi, zda je

¹ <https://koronavirus.mzcr.cz/wp-content/uploads/2020/08/N%C3%A1kaza-COVID-19-a-syst%C3%A9m-l%C5%AF%C5%BEkov%C3%A9-p%C3%A9%C4%8De-%C4%8CR.pdf>

její povinností obětovat svůj život neschopné vládě a popř. záchraně (sic!) několika tisíc vážně nemocných a starých lidí.

[16] **Stěžovatelka požaduje, aby byla její práva dítěte nejen zachována a respektována, ale aby stát přijal všechna potřebná opatření, aby také mohla být řádně realizována. Není možné v důsledku jedné jediné nemoci zničit stěžovatelce dětství a budoucnost. Stěžovatelka navíc nemluví jen za sebe, ale také za svého bratra, kamarádky, spolužáky a všechny ostatní děti.**

[17] Stěžovatelka plně důvěřuje Ústavnímu soudu, že si již nenechá všet „bulíky na nos“ ani se nenechá ovlivnit politickými tlaky a rozhodne v souladu se svojí předchozí judikaturou, podle které je *„úkolem soudce v podmínkách materiálního právního státu tak vždy musí být snaha nalézt řešení, které by zajišťovalo maximální realizaci základních práv účastníků řízení, a není-li to ve vztahu k jednomu z nich možné, rozhodnout v souladu s ideou spravedlnosti, podle obecného přirozenoprávního principu.“* (Nález Ústavního soudu I. ÚS 3943/14 ze dne 2. 8. 2016).

[18] **Vzhledem k činnosti svých rodičů, kteří s od jara snaží spolu s ostatními o návrat právního státu, stěžovatelka speciálně upozorňuje na čl. 2 Úmluvy, podle kterého se ČR zavázala respektovat a zabezpečit práva stanovená touto úmluvou každému dítěti nacházejícímu se pod jejich jurisdikcí bez jakékoli diskriminace podle rasy, barvy pleti, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního, etnického nebo sociálního původu, majetku, tělesné nebo duševní nezpůsobilosti, rodu a jiného postavení dítěte nebo jeho rodičů nebo zákonných zástupců.**

[19] **Současně se ČR zavázala učinit všechna potřebná opatření k tomu, aby dítě bylo chráněno před všemi formami diskriminace nebo trestání, které vyplývají z postavení, činnosti, vyjádřených názorů nebo přesvědčení jeho rodičů, zákonných zástupců anebo členů rodiny.**

III. Návrh

[20] **Stěžovatelka se dovolává ochrany ze strany Ústavního soudu tak, aby měla vůbec k dispozici efektivní vnitrostátní prostředek nápravy ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ÚOZP).** Přitom generální tajemník Rady Evropy poznamenal, že jakákoli nouzová opatření *„by měla být v souladu s ústavou [...] a případně podléhat přezkumu ústavním soudem“.* (Respecting democracy, rule of law and human rights in the framework of the COVID-19 sanitary crisis - 7 April 2020). **Benátská komise zdůraznila ve stanovisku z 16. 4. 2020 (CDL-PI(2020)003) význam soudního přezkumu, pokud jde o vyhlášení a prodloužení nouzového stavu. Ve svém stanovisku CDL-AD(2011)049 Benátská komise zdůrazňuje, že "vládní agentury musí fungovat v rámci zákona a jejich opatření musí podléhat soudnímu přezkumu".** Dále namítá, že pro vyhlášení nouzového stavu nebyly splněny

podmínky "veřejného ohrožení státní existence" ve smyslu čl. 15 ÚOZP (viz *Lawless v. Irsko* č. 3, 332/57). Ostatně příslušná usnesení vlády neobsahují vůbec odůvodnění.

[21] Stěžovatelka namítá, že kromě výše citovaných ustanovení Úmluvy o právech dítěte došlo rovněž k porušení řady ustanovení ÚOZP, zejména čl. 8 odst. 1 a 2 a čl. 9, čl. 11 a čl. 2 Dodatkového protokolu k ÚOZP. Vedle toho stěžovatelka namítá, že je v rozporu s čl. 14 ÚOZP při výkonu těchto práv diskriminována z důvodu svého věku.

[22] **Stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud vydal tento nále:**

- **Vláda vyhlášením nouzového stavu na základě usnesení vlády ze dne 30. září 2020 č. 957 bez splnění podmínek podle čl. 5 a 6 ústavního zákona o bezpečnosti porušila ústavní pořádek ČR (včetně Úmluvy o právech dítěte) a tím neústavně zasáhla do základních práv a svobod stěžovatelky. Usnesení vlády ze dne 30. září 2020 č. 957 se proto zrušuje.**
- **Vláda omezením školní docházky v důsledku krizového opatření přijatého usnesením vlády ze dne 8. října 2020 č. 997, v rozporu s ústavním pořádkem zasáhla do základních práv a svobod stěžovatelky. Usnesení vlády ze dne 8. října 2020 č. 997 se proto zrušuje.**
- **Vláda, ministerstvo zdravotnictví, ministerstvo školství a další ministerstva dlouhodobým upřednostňováním zájmů osob ohrožených onemocněním Covid-19 na úkor stěžovatelky a její budoucnosti nepřiměřeně znevýhodňuje stěžovatelku zejm. na základě jejího věku a v rozporu s ústavním pořádkem zasahuje do jejích práv.**
- **Vláda, ministerstvo zdravotnictví, a další ministerstva v důsledku své činnosti i nečinnosti v souvislosti s výskytem koronaviru /označovaného jako SARS CoV-2/ v rozporu s ústavním pořádkem porušily práva dítěte zaručená Úmluvou o právech dítěte.**
- **Vládě ministerstvu zdravotnictví, ministerstvu školství a dalším ministerstvům se zakazuje pokračovat v diskriminaci stěžovatelky a neústavním zasahování do jejích ústavně zaručených práv a přikazuje se jim práva stěžovatelky respektovat.**

[23] **Stěžovatelka se rovněž domáhá toho, aby Ústavní soud deklaroval porušení jejích výše v textu uvedených práv a svobod, zakázal vládě, ministerstvu zdravotnictví a dalším orgánům České republiky pokračovat v porušování těchto práv, a přikázal jim její práva respektovat.**

[24] **Stěžovatelka navrhuje, aby Ústavní soud zrušil ustanovení § 184a zákona č. 561/2004 Sb., školský zákon, neboť jeho přijetím dochází k popření práva na vzdělání stěžovatelky a dalších práv.**

[25] **Stěžovatelka na závěr důrazně žádá Ústavní soud, aby pečlivě střežil její osobní údaje, neboť je nezletilým dítětem, které je navíc silně ohroženo kvůli občanské činnosti svých rodičů výhružkami.**